

съществуваща чрез регионалните си варианти, е селищната културна идентичност, в която основни маркери са етнорелигиозните белези на населението.

В този смисъл са проявите на културна идентичност на отделните етнически общности, населяващи селището, обвързани с механизмите на межкултурно общуване и осмисляне на другостта често пъти с определящата роля на опозицията свой - чужд. Тя е продуктивна именно по посока на себеутвърждаването в общуването с другия и възприемането му в контекста на знанието за себе си.

Специфични са проявите на локалното знание, интерпретирано в конкретна част от него в легенди и предания.

Голяма част от тях се съотнасят с топонимията. Наименованията на местностите в землищата на селищата са в много плътна динамична съотносимост с битуващата културно-историческа информация, а това е определящо за самоидентификацията на селищната общност. Затова е важно да се разкрие степента на тази съотносимост и функцията на местните наименования, от една страна, като своеобразно депо за съхраняване на тази информация, но и като своеобразен динамичен продуциращ фактор в нейното възпроизвеждане, от друга. И още нещо съществено - активното участие на топонимията в усвояването на етническото пространство и организацията на културното пространство.

Естествено, отправна точка е конкретното битуващо наименование и вариантите му - най-стари и следващи. Разбира се, етимологията му и възможните обвързки с местното знание. Но е активен и другият вариант - от легендата, преданието, обредността към локализиране на наименованието на местността и динамиката в неговото битуване. И в двата случая определящо е локалното в контекста на регионалното и общоетническото.

В този смисъл трябва да се следва динамиката на битуване и взаимодействието на пластове в наименованието в конкретно пространство и реална територия. Да се търсят допирните точки и връзките между тези пластове, както и формите и начините, чрез които се осъществява това взаимодействие именно в комплексността на живот, възсъздаване, обновяване и утвърждаване. И тъй като основният подход, който предлагам, е етноложко-фолклористичен, определяща парадигма трябва да бъде местното знание в различните му варианти, но най-вече интерпретирано в легенди, предания и представи. А това от своя страна налага специфичен работен